

(המשך מעמוד 8)

בלבר, ושאינו אלא ראשהעיר של ירושלים המערבית, שזה"ל כופה את שילטונו ככוח על תושבי ירושלים המזרחית. כמשכירשלוטון מטיל קולק זה שנים בעור לם ואוסף פרסים ותואריכבוד, מין אנדרטה המהלכת לבלוף. הבלוף הזה נשבר עתה. לא רק עליידי תושבי ירושלים המזרחית, העומדים בראש האינתיפאדה, אלא עליידי אלוף פיקודיה מרכז, שעשה מה שעשה מבלי לטרוח להודיע לראשהעירייה ששטח מעירו מוכרז כשטח כבוש.

המעשלה

עוד ביזיון

איש אינו מסוגל לבזות את מיפילגת העבודה כמו ראשיה. עובדה.

למיפילגת העבודה יש כישרון בלתימוגי כל לבזות את עצמה. אף אחד מאויביה ומיריי ביה אינו מסוגל להתחרות עימה במלאכה זו. האם היא תעשה זאת שוב? רגע האמת. כמשך כמה שבועות הסעיי רה המיפילגה את הארץ והעולם. בא רגע האי מת, היא הכריזה. יש סיכוי לשלום. נוצרה הזדמנותיפו. אם הליכוד ימשיך לעצור את התהליך, תפוצץ המיפילגה את ממשלתהאחד דות ותלך אל העם. כמו בכל הפעמים הקודמות, כאשר המיפילגה ניפחה בלונים כאלה, עשוי גם בלון זה להתפוצץ. מאחורי הפיגה. כל ילד מבין כי מנוי וגמור עם יצחק שמיר למנוע אף את התוזה הקלה ביותר לקראת שלום, העלול להכריח אותו לוותר איפעם על שטחים. אין הוא רוצה בכך, וגם אילו רצה בכך, אין הוא יכול. שריהחישוקים מתחים לו מאחורי הפיגה.

מה עומד על הפרק? לא שלום, חלילה. לא משאומתן לשלום. לא העברות עם אש"ף, שכל הפלסטינים ררי אים בו את נציגותם המוסמכת. על הפרק עומרת בסךהכל הרכבת מישלחת של פלסטינים, שתיכנס לשיחות עם ממשלת ישראל, כדי לקבוע סדיריבחירות בשטחים הכבושים, לשם בחירת נציגות אשר תנהל משאומתן על הסדריהביניים, אשר בעיקבותיהם, כעבור שנים, אולי יתחיל איזה משאומתן לשלום. גם את זה אין מיפילגת העבודה מסוגלת להעביר בממשלה. זב"שכבם. יתכן כי מנהיגי המיפילגה סמ' כו על האמריקאים, שיעשו את העבודה בשי בילם ויכפו על שמיר את הרוב ששמיר אינו רוצה בו.

אולם מיפילגת העבודה אינה מסוגלת כיום להבטיח לבית הלבן אף את הסכמת יהודי ארצות הברית למהלך כזה. הבית הלבן אינו מוכן לעשות את מלאכתם של שימעון פרס ויצחק רבין. הוא אמר להם, באריבות: זב"ש-כס. בינתיים פירסמו הפלסטינים את רשימת חבריהמישלחת, המוצעת עליידי הנשיא חוטני מובארכ. וזרי רשימה צפוייה לגמרי. היא מורכבת מאותם האישים, שרבין ושמיר נפגשו עימם בזמן האחרון. כולם אוהדי הרם המרכזי בי אש"ף, תומכי הקו של יאסר ערפאת.

נוספו אליהם שני מגורשים. מוחמד מיל-חם גורש בשעתו עליידי שריהביטחון עזר וייצמן בלי שום סיבה נראיתלעין. אחרי הרי גת המתנחלים ליד ביתהדסה תבעו המתנחלים לים את גירושם של מילחם ופאהר קווסמה, ראשיהעיריות של החלול וחברון. וייצמן נכ נע למתנחלים, למען השקט. איש לא טען ברצינות שהיתה לקווסמה ולמילחם יד כלשהי במעשה. ולראייה: קווסמה נרצח כעבור

ומימה בירי יציבונים, בגלל תמיכתו בשלום עם ישראל. מילחם תפס את מקומו כראש המחלקהלענייניהאדמההכבושה בוועדה-פרעל של אש"ף. המגורש השני הוא עורך העיתון אלעשב. אכרם גניה, שגורש עליידי יצחק רבין. גם רבין עשה זאת כדי לפייס את הימין. אין שום הברל בין איש זה ובין המנהיגים האחרים, שלא גורשו עדיין.

מישכטים

עוד חצי שנה

המישכטים המתחילים

יעברו עוד חצי שנה בחצי-חיים. טובת מי?

גידעון סער-סרצ'נסקי ■ הנושא העיקרי המעסיק עתה את הסטודנטיים בפקולטות למישכטים בארץ, ובעיקר את תלמידי השנים הגבוהות (השלישית והרביעית) היא הארכה הצפויה של תקופת היתמחות שלהם — משנהדחצי לשנתיים. ההחלטה התקבלה לפני חודש כמעוצת לישכת עורכיהרין. המטרה המוצהרת: שיי פור רמתם של המתמחים הניגשים למיכתים כה לעסוק בעריכתדין. לטענת הסטודנטים, מסתתרים מאחורי ההחלטה מניעים נוספים.

מירוי מוכשולים. הסטודנטים משתכריים כיום סכומים נמוכים מאוד עבור עבודתם (בין 800 ל-1000 ש"ח בחודש). עורכיהרין רבים מנצלים את כוחהעבודה הוול והמיומן יחסית, ומעבירים אותם הרבה מעבר לשעות העבודה המקובלות.

אך עורכיהרין מעוניינים לשלם עוד פחות מכפי שהם משלמים כיום. כיום הביקוש לסטודנטים הוא גבוה. החלטההארכה מבר ססת על כללי ההיצע והביקוש: אם תקופת ההתמחות תוארך לשנתיים, יהיו יותר סטודנטיים רים בשוק. ערכם היחסי ירד, ואולי אפשר יהיה לשלם להם פחות.

אינטרס נוסף מאחורי ההחלטה הוא זה של השופטים. כיום מחלקים מתמחים רבים את תקופתההתמחות שלהם כך: שנה ראשונה אצל עורכיהרין, וחצי שנה אצל שופטי. כתוצאה מכך מתקשים השופטים למצוא מתמחים, שיעברו איתם לאורך שנה שלמה. ההחלטה עורמת קושי נוסף בדרכם של המעוניינים בקאריירה מישפטית: הקושי בי קבלה ללימודיהמישפטים ירוע. הלימודים עצמם אורכים שלוש וחצי שנים. כעת, עם הארכת תקופת ההתמחות, יהיה על התלמיד לעבור מסלול של חמש וחצי שנים לפחות, עד שיוכל לצאת לשוקהעבודה. שילוב כזה של קשיים עלול להרתיע מעוניינים פוטנציאליים מלגשת למסלול ה"מישפט", לרווחתם של עורכיהרין והלישכה המייצגת אותם, אם כי לא נראה שדבר כזה עומד להתרחש במדינת היהודים.

זמן הוא כסף. עם קבלת ההחלטה התי עוררה תסיסה בין הסטודנטים למישכטים. מישלחת של נציגי התאחדות הסטודנטים, בראשות היושביראש עזרי הרר וסגנו חיים (איקי") כהן, נפגשה לפני החג עם שריה מישפטים דן מרדור, בתיקווה לשנות — או לפחות למתן — את רוע הגזירה. הסטודנטים מצאו בלישכת השר תומך נל-הב ברעיון הארכת הסטודנטי. כשעמדו הסטודנטיים על עמדתם של מרדור, עורכיהרין במקי צועו, ביקשו ממנו לפחות לתמוך במישרת מנימום של שכרהעבודה של המתמחים. מרדור הבטיח להם שבתהליךהתחיקה יוב טח שזכויותיהם של המתמחים לא ייפגעו. שכרם לא ייפגע כתוצאה מהארכת הסטודנטי. בינתיים מההרים מסיימי הפקולטות ל-מישכטים להתחיל את תקופתההתמחות. זמן, כידוע, הוא כסף.

בטח שהעמדה שלנו הית

קארל מארכס מסתכל אליך מהקיר כשאתה נכנס לחדרו של יאיר צבן, מנייג מפ"ם. תמונה גדולה שמזכירה במשהו את כרוזת הרחוב שמריצה מפ"ם בהסתדרות. צבן לא מתבייש. אתה לא צריך לראות עצמך כחסידי שוטה שלו, כדי לראות בו את אחת מרמויות הענק בהיסטוריה האנושית.

יאיר צבן נולד בירושלים ב-1930, בבית עם אוריינטאציה מפא"יניקית. את הצעד הראשון שלו שמאלה עשה בשביעית, כשעזב את תנועתההצופים ועבר לתנועה המאוחדת. ב-1948, בקורס מ"כים של הפלמ"ח, פגש בראשונה במשה סנה. בעיקבות המיפגש הצטרף לפלג "אחדותהעבודה" במפ"ם. בסוף 1948 נמנה עם מייסדי קיבוץ צרעה, שם ייסד סניף של מפ"ם, למגינת ליבו של המימסד הקיבוצי. ב-1952 עזב עם אשתו את הקיבוץ, ובסופה של אותה שנה הפך להיות מזכירו המדיני של משה סנה. בראשית 1953 פרשו סנה וחבריו ממפ"ם, והקימו את מיפלגת השמאל הסוציאליסטי בישראל. באוקטובר 1954 הצטרפה מיפלגת השמאל למק"י, שהיתה קיימת מהקמת המדינה.

לא כאורה לא הייתי צריך להגיע לש"מאל, אומר עכשיו צבן. לפי כל תנייג הגידול שלי, הייתי צריך להישאר במרכז הגורמים שהשפיעו על האוריינטאציות השמאליות שלי היו אולי שניים: מיספחה קרר-בה מאוד בקיבוץ עירשמר, המשתייך לקיבוץ הארצי, ושכילר ביילתי אצלם את כל חופי שותהקיץ שלי. אז זה היה קיבוץ עם להט אידיאולוגי עצום. שנית, בצופים בירושלים היתה לי מדריקה מאוד מוכשרת וכריזמטית, ששמה היה מיקי, לימים אשתו של ח"כ אלי עזר פרמינגר מתנועת הקומוניסטים העבריים. גם היא השפיעה, ללא ספק. אני זוכר

אהבנו כל כך!

יאיר צבן לא הלך לרק"ח, וזה איפשר למאיר וילנד לשמור על ההנהגה עד היום הזה. צבן נפרד סופית מאמא רוסיה לטובת סוציאלידמוקרטיה מתקדמת, ומוחר לו עכשיו להסתכל אחורה בקצת כחות בושעה. קומוניסט לשעבר מסביד איך אנשים מסתכלים ומצליחים לא לראות

איל ארליך

(לפני קום המדינה נקראה המפלגה פיק"פ — ראשיהתיות באייש של 'פולשתנישע קומוניסטישה פרטיי'). בראש מק"י עמדו אז שמואל מיקונים, מאיר וילנד, תופיק טובי, אסתר וילוסקה ואמיל חביבי. סנה ואנשיו נקי לטו במיפלגה בצורה איטית והדרגתית. צבן היה פעיל בבנק"י. (ברית נוער קומוניסטי ישראלי). תנועת הנוער של מק"י, וב-1960 נבחר לעמוד בראשה. באוקטובר 1965 התפלגה מק"י, על רקע מחלוקות אידיאולוגיות: וילנד וטובי, שבאור פז כללי תמכו ללא סייג בכריתהמועצות, הקימו את רק"ח. סנה ומיקונים, שבאופן כללי מתחו ביקורת על עמדת בריתהמועצות כל-פי ישראל, ולאחר מכאן אף גילו הסתייגויות

שבאותה תקופה התחלתי להתעניין בעציות חברתיות. היה מישפט גדול בצופים על הניצול המעמדי, ואני הייתי דווקא הסניגור של הקאפיטליסט. אז קראתי בראשונה את מארכס. "עוד נקודה, שלא ספק השפיעה, היתה שבגיל 17 וחצי הייתי ביחידת ההגנה שפיני תה את אצל ולח"י מדרי יאסין וקברה את הקורבנות העריבים. זו טראומה שליוותה אותי לאורך כל הדרך. באופן כללי, היה באותה תקופה הלך-רוח של אהרה רכה לבריתהמועצות, צות, אהדה שצמחה על רקע מילחמתהעולם השנית, ועל רקע הצהרת גרומיקו. צריך לד כור, למשל, שרכים משירי תנועותהנוער היו שירים רוסיים. בשנים הראשונות להקמת המ